

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 3.

ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΧΟΜΕΝΩΝ.

- 1) Περί αναίρεσεως τῆς ἀπὸ 30 Ὀκτωβρίου καὶ ὑπ' ἀριθ. 102 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν. — 2) Περί ἀποφρίψεως ὡς ἀπαράδεικτου τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Χαράλαμπευ Ζορμποπούλου. — 3) Περί ἀποφρίψεως τῆς ἀπὸ 16 Σεπτεμβρ. ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 171 ἀποφάσεως τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν. — 4) Περί ἀναίρεσεως τῆς ἀπὸ 21 Νοεμβρ. 1836 καὶ ὑπ' ἀριθ. 9 ἀποφάσεως τῶν ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικῶν.

(Ἀπόφ. Ποιν. ριζ'). (Ἀριθ. Πρωτοκ. 67).

2)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 23 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς διὰ τὴν ἀδικασίαν τὴν ἐξῆς αἰτήσιν ἐναίρεσεως.

Ὁ Γεώργιος Κωνσταντίνου Καστρίτης ἐγκάλεσεν τὸν Βασιλείου Μίγαν ἐκ Τριπόλεως, ὅτι οἰκιοβελῶς κατὰ τὴν 10 τοῦ Ἀπριλίου ε. ε. ἀναδεχθεὶς ὑπόσχεσιν νὰ ἐνοικιάσῃ εἰς λογαριασμὸν αὐτοῦ μίαν βράκκαν κειμένην εἰς τὴν πλατείαν τοῦ πλατάνου ἐν Ἀθήναις, ἐντὸς τῆς ὁποίας μετῆρχετο τὸ ἐμπόριόν του, τὸν ἐξηπάτησεν, διότι μετὰ τὴν ἐνοικίασιν, τὴν ἐκράτησεν ὁ ἑἷδος. Εἰσαχθεὶς τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, τὸ δικαστήριον τοῦτο διὰ τῆς ἀπὸ 30 Ὀκτωβρίου καὶ ὑπ' ἀριθ. 102 ἀποφάσεώς του, κατεδίκασε τὸν Β. Μίγαν εἰς 30 ἡμερῶν φυλάκισιν ὡς ἐνοχὸν ἀπάτης δυνάμει τοῦ 396 καὶ τοῦ 398 ἄρθρ. τοῦ Ποιν. νόμου καὶ εἰς τὴν ὑποχρέωσιν νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὸν Καστρίτην τὴν βράκκαν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν δι' ἐσφαλμένην ἐρμηνίαν τοῦ Ποιν. νόμου, καθότι 1. ἡ ἀπόφασις ζηρῖζεται εἰς τὰς ἰδιωτικὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἐγκαλέσαντος Γ. Καστρίτου, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ προηγηθῇ πολιτικὴ παρεμπιπτούσα ἀπόφασις περὶ τοῦ ποσοῦ αὐτῶν ἢ τῆς ὠφελείας του (ἄρθρ. 94 τῆς Ποινικῆς Δικον. συνδυασμένον μὲ τὸ 107 §. 1. διὰ τῶν ἄρθρων 399, 345, 449 κλπ. τῆς Ποιν. Δικονομ. καὶ ἄρθρ. 11 τῆς Πολ. Δικονομίας. 2. Ὁ ἐνάγων ἔκαμε τὰς ἰδιωτικὰς ἀπαιτήσεις του εἰς τὸ πλημμελειοδικεῖον χωρὶς νὰ κοινοποιήσῃ πρῶτον τὴν πολ. ἀγωγὴν, καὶ μ' ὅλον τοῦτο τὸ πλημμελειοδικεῖον ἐδίκασε καὶ διὰ τὰς ἰδιωτικὰς ἀπαιτήσεις τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, (ἄρθρ. 302 συνδυασμένον μὲ τὸ 307 §. 6. διὰ τοῦ 397, 449 καὶ 94 τῆς Ποιν. Δικον. 3. Ἡ πολιτικὴ δίκη ἐξεδικάσθη πρότερον διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 468 καὶ 470 ἀποφάσεων τοῦ πρωτοδικείου

Ἀθηνῶν, καθ' ἃς ὁ ἐγκαλέσας ἐπρότεινε τότε τὰς πολιτικὰς ἀπαιτήσεις του.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Γ. Ἀθανασίου, τὸν δικηγόρον Μάρκον Ρενιέρην ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντα συνήγορον τοῦ ἀνααιρεσίοντος, παρόντος, προσθέσαντα καὶ τοῦ ἐξῆς λόγους. 1. Ὅτι ἐσφαλμένως ἐφηρμόσθη τὸ 396 ἄρθρον τοῦ Ποινικοῦ νόμου, καθότι ἡ πράξις τοῦ Β. Μίγα δὲν φέρει τοὺς χαρακτῆρας τῆς ὑπ' αὐτοῦ προνοουμένης ἀπάτης· καὶ 2. Ὅτι παρεβιάσθη τὸ 30 ἄρθρ. τῆς Πολ. Δικον. διότι τὸ δικαστήριον παρεδέχθη τὴν διὰ μαρτύρων ἀπόδειξιν εἰς ἀντικείμενον τιμῆς ἀνωτέρως τῶν 50 δραχμῶν.

Ἀκοῦσαν καὶ τὸν δικηγόρον Ν. Σκουφον συνήγορον τοῦ Πολ. ἐνάγοντος Γ. Καστρίτου, παρόντος, καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα γνωμοδοτήσαντα ὑπὲρ τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως, διὰ κακὴν ἐρμηνείαν τοῦ ποιν. νόμου, καὶ τῆς τελείας ἀπολύσεως τοῦ ἀνααιρεσίοντος.

Σεφθὲν κατὰ τὸν νόμον,

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 396 ἄρθρον τοῦ ποιν. νόμου ἐνοχὸς ἀπάτης εἶναι ὅστις θέλων νὰ ἐλάψῃ ἄλλον, ἢ νὰ περιποιήσῃ εἰς ἑαυτὸν ἀσιγχώρητον ὄφελος, παριστᾷ ἐν γνώσει ψευδῆ πράγματα ὡς ἀληθῆ ἢ ἀποσιωπᾷ ἀθεμίτως πράγματα ἀληθῆ. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ πράξις τοῦ Βασιλείου Μίγα, ὡς χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν τῶν πλημμελειοδικῶν, εἶναι ἀθέτησις ὑποσχέσεως, ἣτις δὲν δύναται νὰ ἀποτελέσῃ πρᾶγμα παρασταθὲν ὡς ἀληθές, ἢ ἀποσιωπηθὲν ἀθεμίτως ὡς τοιοῦτον. Διότι ἡ ἀθέτησις ὑποσχέσεως φέρει μὲν χαρακτηριστικὰ κακῆς πίστεως, καὶ ἐπομένως δύναται νὰ ἔχη ἀποτελέσματα πολιτικῶν ἀποζημιώσεων, ἀλλ' ὅχι καὶ χαρακτηριστικὰ ἀπάτης ποινικῶς τιμωρητέας, καὶ δὲν δύναται νὰ δώσῃ χώραν εἰς ποινικὴν καταδίωξιν.

Ἐπειδὴ ἡ ἀθέτησις τῆς δοθείσης ὑποσχέσεως δὲν ἀνήκει εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου νὰ δικασθῇ,

ἀλλ' εἶναι τῆς ἀρμοδιότητος ἄλλου δικαστηρίου, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ δικάσῃ τὴν αἴτησιν ταύτην.

Διὰ ταῦτα ἀναίρει τὴν ἀπὸ 30 Ὀκτωβρίου καὶ ὑπ' ἀριθ. 102 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήνας πλημμελειοδικῶν, ἀπολύει ἐντελῶς τὸν ἀναιρεσεῖοντα Βασίλειον Μίγαν κτλ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 25 Νοεμβρίου τοῦ 1836.

(Απόφ. Ποιν. ριβ').

(Ἀριθ. Πρωτοκ. 67).

2)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ἈΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ἐπὶ τῶν δικαστῶν Κυρίων Χριστοδοῦλου Κλονάρη προέδρου, Ἀναστασίου Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Γεωργίου Ἀθανασίου, Ἰωάννου Ἀναστασίου Σωμάκη, Δ. Γοδόφρεδου Φέδερ, Θεοδώρου Μανούση, Δ. Χ. Φωτίλα παρέδρου, ἀναπληροῦντος τὸν ἀρεοπαγίτην Κ. Δ. Σκορδίλων, ἀπόντα, κωλυομένου τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀρθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κυρίου Δέοντος Μελά, καὶ τοῦ γραμματέως Γεωργίου Κ. Ἰσχυμάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 3 τοῦ Ἰνεστῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως.

Ὁ Γεώργιος Νικητόπουλος κάτοικος τοῦ χωρίου Σαντάνι τῆς Μεσσηνίας ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνέδρων, ὅτι τὴν νύκτα τῆς πέμπτης πρὸς τὴν ἕκτην τοῦ παρελθόντος Ἰανουαρίου ε. ε. ἔκλεψε κατὰ τὸν ἑλαιῶνα τῶν Ἀθηνῶν τρεῖς ἡμίονους καὶ ἓνα ἵππον, ἐκτιμηθέντας ὑπὲρ τὰς τετρακοσίας δραχμάς. Μετ' αὐτοῦ δὲ συνεκατηγόρηθη καὶ ὁ Χαράλαμπος Ζορμπόπουλος ὡς ἀναδεχθεὶς ἐξ ἰδιοτελείας καὶ ἐν γνώσει τὴν πώλησιν τῶν κλαπέντων. Τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων λαθὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων, κατεδίκασε τοὺς κατηγορουμένους διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 21 ἀποφάσεώς του, τὸν μὲν Γεώργιον Νικητόπουλον εἰς πενταετὴ εἰρκτὴν, δυνάμει τοῦ 374 §. 9 ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου, τὸν δὲ Χαράλαμπον Ζορμπόπουλον εἰς δύο καὶ ἡμίσεως ἐτῶν φυλακίσιν, δυνάμει τῶν ἄρθρων 72 § 5, 71, 49 § 4 συνδιασμένου μετ' αὐτὸν § 3, 23, συνδιασμένου μετ' αὐτὸν 22 τοῦ αὐτοῦ νόμου τῆς ἀποφάσεως ταύτης οἱ καταδικασθέντες ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους ἐκτεθέντας ἐπὶ ἀκροατηρίου παρὰ τοῦ συνηγόρου τῶν ἀναιρεσειῶν των. 1. Ὅτι τὸ περὶ παραπομπῆς βούλευμα δὲν ἀναφέρει διὰ ποῖον ἔγκλημα παρεπέμφθησαν οἱ κατηγορούμενοι ἐνώπιον τῶν Κακούργιοδικῶν. 2. Ὅτι παρεβιάσθησαν τὰ ἄρθ. 274, 275 καὶ 413 τῆς Ποιν. Δικον., διότι ὁ μάρτυς Γεώργιος Γιακούπης ἐκλητεύθη τέσσαρας μόνον ἡμέρας πρὸ τῆς συζήτησεως, ἐνῶ ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ὀκτώ. 3. Ὅτι ἐκ τῆς Δικογραφίας δὲν ἐξάγεται κάμμία ἀπόδειξις τῆς κλητεύσεως τῆς ἐξετασθείσης μάρτυ-

ρος Χρυσοῦς συζύγου τοῦ Γεωργίου Πλακονούρη περὶ τῆς κλητεύσεώς της. 4. Ὅτι ἀπὸ τὰ πρακτικὰ δὲν φαίνεται παρὰ τίνος ἐδιωρίσθη ὁ συνηγόρος Ἰωαννίδης, ἀπὸ τοὺς κατηγορουμένους, ἢ ἀπὸ τὸν πρόεδρον, ἐπομένως ἀγορεύσαντος αὐτοῦ χωρὶς ἐντολῆν, οἱ κατηγορούμενοι κατεδικάσθησαν ἀνυπεράσπιστοι. 5. Ὅτι ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων δὲν παρέδωκεν εἰς τοὺς ἐνόρκους τὸ ἐγκλητήριον βούλευμα, καὶ τὰ ἔγγραφα ὅσα προσδιορίζει ὁ νόμος διὰ τοῦ 431 ἄρθρου τῆς ποιν. δικονομ. 6. Ὅτι ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων προσκάλεσε τοὺς ἐνόρκους μετὰ τὴν ἐκφώνησιν τῆς ἐτυμηγορίας νὰ ἀποσπρωθῶσιν ἐκ νέου εἰς τὸ δωματίον διὰ νὰ τὴν διορθώσωσιν, ἐνῶ κατὰ τῆς ἐκφανθείσης ἐτυμηγορίας κανὲν ἐνδίκον μέσον δὲν συγχευρεῖται ἐκτὸς τῆς ἀναίρεσεως κατὰ τὸ 443 ἄρθρ. κατὰ δὲ τὸ 444 ἐὰν ὁ πρόεδρος ἦτον πεπεισμένος, ὅτι ἡ ἐτυμηγορία περιείχεν ἀντίφασιν, ἐδύνατο μόνον νὰ παραπέμψῃ τὴν δίκην εἰς τὴν προσεχῆ συνεδρίασιν τοῦ δικαστηρίου καὶ εἰς ἄλλους ἐνόρκους. 7. Ὅτι ἡ ἐτυμηγορία αἰτῆται διορθωθείσα ἐμπεριέχει πάλιν ἀντιφασκούσας ἀποκρίσεις, καθότι εἰς μὲν τὰ δύο πρῶτα κεφάλαια βεβαίονει ὅτι τὰ κλαπέντα πράγματα ὑπερβαίνουν τὴν ἀξίαν τῶν 400 δραχ. εἰς δὲ τὸ τρίτον, ὅτι ἡ ἀξία αὐτῆ ὑπερβαίνει τὰς 450 δραχ.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Γ. Ἀθανασίου, τὸν δικηγόρον Μ. Περιέρην, ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντα συνηγόρον τῶν ἀναιρεσειόντων, παρόντων, καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα γνωμοδοτήσαντα πρὸς τοὺς ἄλλους ν' ἀπορρίψῃ ἢ αἴτησις τοῦ Χαράλαμπου Ζορμπόπουλου, ὡς ἀπαράδεκτος, διότι καταδικασθεὶς ἐπὶ πλημμελίῳ δὲν κατέθεσε τὸ ἀπὸ τοῦ 485 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας ἀπαιτούμενον πρόστιμον τῶν 100 δραχμ.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 485 ἄρθρον τῆς ποινικῆς δικονομ. ἡ ἀναίρεσεως αἴτησις δὲν εἶναι δεκτὴ, εἰμὴ ὅταν ὁ καταδικασθεὶς εἰς ποινὴν πλημμελήματος καταθέσῃ συγχρόνως μετὰ τὴν αἴτησιν 100 δραχμ. ἢ φέρῃ τὴν κατὰ τὸ 486 ἄρθ. τῆς αὐτῆς δικονομ. ἀπαιτουμένην ἀπόδειξιν τῆς πενίας του· ὁ δὲ Ζορμπόπουλος δὲν ἐξεπλήρωσεν οὐδεμίαν τῶν δύο τούτων διατάξεων.

Ἐπειδὴ ἡ διεύθυνσις τῆς διαδικασίας, κατὰ τὰ 364 καὶ ἐπὶ. ἄρθρα τῆς ποιν. δικον., ἀνήκει εἰς τὸν πρόεδρον τῶν συνέδρων· ἀλλὰ τὸ νὰ ἀποφασίσῃ, ἂν ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ἦναι ἀτελής, ἄτακτος ἢ ἀντιφατικὴ, καὶ πρέπει νὰ προσκληθῶσιν οὗτοι νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὸ δωματίον τῆς διασκεψέως πρὸ, διόρθωσιν αὐτῆς, εἶναι κατὰ τὸ 420 ἄρθρ. τῆς αὐτῆς δικονομίας, ἔργον ὀλοκληρου τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, ὡς μόνου ἐνδεδυμένου ἀπὸ τὸν νόμον τὴν δυνάμιν τοῦ νὰ ἀποφασίσῃ περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, καὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου

ὁ πρόεδρος τῶν συνεδρῶν, ἀποφασίσας μόνος. νὰ ἐπα-
νέλθουν οἱ ἔνορκοι εἰς τὸ δωματίον, ὑπὲρ ἐβή τὰ καθή-
κοντά του, ἀναλαβῶν τὴν δικαιοδοσίαν, ἣτις ἀνήκει εἰς
ὅλον τὸ δικαστήριον τῶν συνεδρῶν.

Διὰ ταῦτα ἀποφρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναίρε-
σεως αἴτησιν τοῦ Χαλαλάμπου Ζορμποπούλου ἀπὸ Μι-
κρομάνης, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 29 Αὐγούστου ε. ε.
καὶ ὑπ' ἀριθμ. 21 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνεδρῶν,
καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν 100 δραχ.
ἀναίρει δὲ τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν ἀπὸ 29 Αὐγούστου ε. ε.
ὑπ' ἀριθμ. 21 τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνεδρῶν, καθ' ὅσον ἀφο-
ρᾷ τὸν ἀναιρεσίοντα Γεώργιον Νικητόπουλον ἀπὸ Σαν-
τάνι χωρίον τῆς Μεσσηνίας, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν
εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν συ-
στηθισμένον κακουργιοδικεῖον, πρὸς νέαν συζήτησιν,
ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρουσίας δίκης νὰ λογισθῶ-
σιν εἰς ἕαρος τοῦ δημοσίου, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ
παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς
ἀναιρεθείσης, καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῶν
Ἀγγελιῶν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 5 Δεκεμβρ.
τοῦ 1836 ἔτους.

(Ἀπόφ. ποιν. ριγ') (Ἀριθ. πρωτοκόλ. 67).

3)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη προέ-
δρου, Ἀναστασίου Πωλυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Γ. Ἀθα-
νασίου, Δ. Γ. Φέδερ, Θ. Μανούση, Γ. Ἀφθονίδου παρέδρου
ἀναπληροῦντος τὸν ἀρεοπαγίτην Κ. Ἰω. Ἀν. Σωμάκη,
ἀναπληροῦντος τὸν ἀρεοπαγίτην Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου ἀναπληροῦντος τὸν ἀρεοπαγίτην
Κ. Δ. Σκορδίλην ἀπόντα, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγε-
λέως Κ. Λόντος Μελά καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχο-
μάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 17 τοῦ ἐνεστώτος
μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως:

Ὁ Ἀναστάσιος Κωνσ. κάτοικος Ὠρωποῦ ἐκατηγορήθη
ἐνώπιον τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν, ὅτι σκοπεύων
νὰ μεταβῇ ἐκ Χαλκίδος εἰς Κούμην ἔλαβε διαβατήριον
παρὰ τῆς ἀστυνομίας ὑπὸ πλαστὸν ὄνομα, καὶ ὅτι κατέ-
γραψεν εἰς τὸ αὐτὸ διαβατήριον τὴν Ἀναστασίαν Γ.
Κακαζάνη ὡς σύζυγόν του καὶ τὸ τέκνον της ὡς ἴδιον
αὐτοῦ τέκνον.

Τὸ πλημμελειοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 171 ἀποφά-
σεως του κατεδίκασε τὸν εἰρημένον Ἀναστάσιον Κωνσ.
δυνάμει τοῦ 250 άρθρου τοῦ ποιν. νόμου εἰς φυλάκισιν

ἑπτὰ μηνῶν- Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ κατὰ
δικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. 1. Ὅτι
τὸ δικαστήριον ὤφειλε νὰ δικάσῃ ἂν ἦτον ἔνοχος τῆς ἐν
τῷ κλητηρίῳ ἐγγράφῳ τοῦ εἰσαγγελέως προσαπτομένης
εἰς αὐτὸν πράξεως, Χαρακτηρισμένης ὡς πλαστογραφ-
φίας, τὸ δὲ δικαστήριον τὸν κατεδίκασεν ὅτι ἔλαβε τὸ
διαβατήριον ὑπὸ πλαστὸν ὄνομα, ἐπομένως τὸν κατεδί-
κασε δι' ἄλλην πρᾶξιν παρ' ἐκείνην διὰ τὴν ὁποίαν ἐκα-
τηγορήθη. 2. Ὅτι καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι τὸ δικαστήριον
ἔπραξε καλῶς καταδικάσαν αὐτὸν δι' ἄλλην πρᾶξιν
παρ' ἐκείνην διὰ τὴν ὁποίαν ἐκατηγορήθη, ἠρμήνευσεν
ὅμως ψευδῶς καὶ ἐσφαλμένως τὸν νομον, εἰπὼν ὅτι ὑπὸ
τὴν λέξιν ὄνομα συμπεριλαμβάνεται καὶ ὅστις μεταβάλ-
λει ὄνομα ἄλλου ἢ ἐπώνυμον, καὶ ἐν γνώσει, τὴν ταυτό-
τητα τοῦ προσώπου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πωλυ-
ζωΐδου, τὸν δικηγόρον Α. Πετζάλην ἐξ' ἐπαγγέλματος
διορισθέντα συνήγορον τοῦ ἀναιρεσίοντος παρόντος, καὶ
τὸν ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 250 ἄρθρον τῆς ποινικοῦ νόμου δὲν
τιμωρεῖται εἰμὴ ὅστις ὑπὸ πλαστὸν ὄνομα λαμβάνει
διαβατήριον παρὰ τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς. Ἐπὶ δὲ τοῦ προ-
κειμένου ὁ ἀναιρεσίον χωρὶς νὰ μεταβάλῃ τὸ ἴδιον
ἑαυτοῦ ὄνομα, συμπεριέλαβε εἰς τὸ διαβατήριόν του
ἄλλα πρόσωπα, τῶν ὁποίων καὶ αὐτῶν δὲν μετέπλασε
τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ παρέσχε μόνον σχέσεις μὴ ὑπαρχού-
σας ὡς πρὸς ἑαυτὸν, καὶ ἡ πρᾶξις αὕτη, καίτοι ἀξιοκα-
τάκριτος, δὲν τιμωρεῖται ἀπὸ τὸ εἰρημένον ἄρθρον οὔτε
ἀπὸ τὸ 271 τοῦ αὐτοῦ νόμου, τὸ ὁποῖον ὑποθέτει ψευ-
δῆ καταμνήσιν, ἣτις δὲν ἔχει χώραν ἐνταῦθα.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 1 ἄρθρον τοῦ ποιν. νόμου ποινὴ δὲν
ἐπιβάλλεται πλὴν εἰς ἐκείνας μόνους τὰς πράξεις κατὰ
τῶν ὁποίων νόμος τις ὄρισε προηγουμένως ρητὴν
ποινὴν.

Διὰ ταῦτα, ἀναίρει τὴν ἀπὸ 16 Σεπτεμβρίου ε. ε.
καὶ ὑπ' ἀριθμ. 171 ἀπόφασιν τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμε-
λειοδικῶν, ἀπολύει ἐντελῶς τὸν ἀναιρεσίοντα Ἀναστά-
σιον Κωνσ., κάτοικον Ὠρωποῦ, ἀποφασίζει νὰ λογισθῶ-
σιν εἰς ἕαρος τοῦ δημοσίου τὰ ἔξοδα τῆς παρουσίας δίκης,
καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ πε-
ριθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης, καὶ νὰ δη-
μοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῶν Ἀγγελιῶν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 21 Δεκεμβρ.
τοῦ 1836 ἔτους.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον υπό τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Αναστασίου Παλυζοῦ ἀντιπροέδρου, Γ. Ἀθανασίου, Ιω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Θ. Μανούση, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου, ἀναπληροῦντος τὸν ἀρεοπαγίτην Κύρ. Δ. Σκορδίλην ἀπόντα, κωλυμένου τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφρονίδου, παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Ἀνδρονίκου Παΐκου καὶ τοῦ γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχομαχου.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 4 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως.

Ὁ Ἰωάννης Ἡλιοῦ Φλέσσας εἰρηνοδίκης Μεγαλοπόλεως, καὶ ὁ Ἰωάννης Παναγ. Γιαννακόπουλος δημοαρχικὸς πάρεδρος Ἀμφείας, ἐκατηγορήθησαν ἐνώπιον τῶν ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικῶν, διὰ παράνομον κατακράτησιν τοῦ Νικολάου Στράτου καὶ τῆς Γιαννάκαιας Καλτζίδαινας, πλημμέλημα προνοούμενον ἀπὸ τὸ 322 ἄρθρον §. 3 τοῦ ποινικοῦ νόμου. Τὸ πλημμελειοδικεῖον διὰ τῆς ἀπὸ 21 Νοεμ. π. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 9 ἀποφάσεώς του κατέδικασε τοὺς εἰρημένους δυνάμει τοῦ προειρημένου ἄρθ. εἰς φυλάκισιν ὀκτὼ ἡμερῶν. Ὁ πρὸς τῷ αὐτῷ δικαστηρίῳ εἰσαγγελέως ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν τῆς ῥηθείσης ἀποφάσεως διὰ τοὺς λόγους, **Ι.** Ὅτι τὸ δικαστήριον ἐναντίον τῆς αἰτήσεως τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τῶν διατάξεων τοῦ 24 ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου, παρέλειψε νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ ἄρθρον τοῦτο ἐπὶ λόγῳ, ὅτι ἀφορᾷ μόνον τοὺς δημοσίους ὑπηρετάς, καὶ ὄχι τοὺς ὑπαλλήλους τῆς Κυβερνήσεως, ὅποιοι εἶναι πραγματικῶς, καὶ ὁ εἰρηνοδίκης καὶ ὁ δημοαρχικὸς πάρεδρος.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τὸν δικηγόρον Σ. Πήλλικα συνήγορον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου παρίντων, καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 24 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου ἡ καταδίκη τῶν ἐν τέλει, τουτέστι τῶν ἐν τοῖς πράγμασιν ἢ ὑπουργήμασιν, ἢ ἄλλων δημοσίων ὑπηρετῶν, ἕνεκα πράξεως ἀναγομένης εἰς τὸν δημόσιον χαρακτῆρα των, συνεπιφέρει τὴν ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας ἐκπτώσιν καὶ τὴν γέρησιν ὄλων τῶν μετὰ τῆς ἀρχῆς ἢ ὑπηρεσίας συνημμένων δικαιωμάτων, καὶ πλεονεκτημάτων, ὡς καὶ τὴν πρόσκαιρον ἀνικανότητα εἰς ἀνάκτησιν ἀρχῆς, ἢ ἄλλης δημοσίας ὑπηρεσίας. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐκ τῶν δύο

τὰρ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικῶν, ὁ μὲν Ἰωάννης Φλέσσας εἰρηνοδίκης Μεγαλοπόλεως, ἂν καὶ δὲν δύναται νὰ καταταχθῇ εἰς τοὺς δημοσίους ὑπηρετάς, ἀνήκει ὅμως ἀναμφιβόλως εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐν τέλει, δηλ. τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων τῆς Κυβερνήσεως, οἱ ὅποιοι προφανῶς ὑπάγονται εἰς τὴν διάταξιν τοῦ 24 ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου, ὁ δὲ Ἰωάννης Π. Γιαννακόπουλος, δημοτικὸς πάρεδρος, θεωρεῖται ἐπίσης κατὰ τὸ 493 ἄρθρον τοῦ ποιν. νόμου, ὡς δημόσιος ὑπαλλήλος, καὶ ὑπόκειται εἰς τὴν διάταξιν τοῦ αὐτοῦ 24 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου. ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικῶν, ὑπολαβὼν ὅτι τὸ εἰρημένον ἄρθρ. ἀφορᾷ μόνον τοὺς δημοσίους ὑπηρετάς καὶ ὄχι τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους τῆς Κυβερνήσεως ἠρμήνευσε ψευδῆς τὸ προειρημένον 24 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου.

Ἐπειδὴ οἱ ἀναιρεσιβλήτοι κατεδικάσθησαν, εἰς τὸν ἐλάχιστον ὅρον τῆς φυλακίσεως, ἡ δὲ ἐλάχιστη διάρκεια τῆς εἰς τὸ 24 ἄρθρον διαταγμένης, ἀνικανότητος εἰς ἀνάκτησιν ἀρχῆς ἢ ἄλλης δημοσίας ὑπηρεσίας εἶναι ἐξ μῆνες.

Διὰ ταῦτα ἀναρεῖ τὴν ἀπὸ 21 Νοεμβρίου 1836 καὶ ὑπ' ἀριθ. 9 ἀπόφασιν τῶν ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικῶν, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ψευδῆ ἑρμηνεσίαν τοῦ 24 ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου, καὶ ἐφαρμόζον τὸ αὐτὸ 24 ἄρθρον τοῦ αὐτοῦ νόμου καταδικάζει τὸν Ἰωάννην Ἡλιοῦ Φλέσσαν εἰρηνοδίκην Μεγαλοπόλεως καὶ τὸν Ἰωάννην Παναγ. Γιαννακόπουλον δημοαρχικὸν πάρεδρον Ἀμφείας εἰς τὴν ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας ἐκπτώσιν, καὶ τὴν στέρησιν ὄλων τῶν μετὰ τῆς ἀρχῆς ἢ ὑπηρεσίας συνημμένων δικαιωμάτων καὶ πλεονεκτημάτων, καὶ εἰς ἐξ μηνῶν ἀνικανότητα εἰς ἀνάκτησιν ἀρχῆς ἢ ἄλλης δημοσίας ὑπηρεσίας, καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν δικαστικῶν δικαιωμάτων τῆς παρούσης δίκης, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῶν Ἀγγελιῶν, δαπάνῃ τῶν ἡττηθέντων.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 28 Ἰανουαρ. τοῦ 1837 ἔτους.